

April! April!

Den blida vår är inne och himlen ler så klar,
Och smuts och gyttja forsa uti strömmar.
Och vestans milda fläkt genom furuskogen drar
Och korna stå i sommargröna drömmar.
Men bäst som solen skiner och himmelen är blå,
Hörs nordanvindens stämma så kall derute gå:
April! April! April!

Från södern kom ett budskap: re'n fredens engels röst
På dödens hemska skördar gjort en ända.
Då vaknar hoppet åter, då lifvas hvarje bröst
Att bjelk och plankor ut kring verlden sända.
Men bäst som fredens jubel går öfver stad och land,
Hörs Albions kanoner högt brumma vid vår strand:
April! April! April!

I lifvets ungdomsdagar, hur klappar ej hvar barm
Med glöd emot planchetten och mot vesten!
Hur hägrar icke städs för de ungas hog så varm
Ett blomströdt lif och annat godt för resten!
Men ungdomstiden knappast i lek förflyta hann,
Förrn gamle väktarn Tiden dem hänfullt ropar an:
April! April! April!

Med rosens glöd på kinden, med himlen i sin blick
Och tolf lod löshår i de ljusa lockar,
En engel re'n på jorden, så mången tärna gick
Bland frackbeprydda benglars tjusta flockar,
En hvar på sina händer den hulda bära vill,
Men låt en tid förlida, så vändes ryggen till.
April! April! April!

Hur skimrar ej en framtid, så ljus och hög och klar,
Inför studentens svärmiskt fria öga!
Han tänker stora tankar och glad sin spader drar,
I väntan på en tjänst och titlar höga.
Vid glaset och vid korten går tiden fort. Till sist
En dag han ser sig sitta som extra landskanslist.
April! April! April!

Med ädelt mannasinne sitt ord, sin kraft, sin hog
Här offrar en «för tronen och för riket»
Med ödmjuk blick han ständigt mot höjdens stjernor såg,
Sin lön af dem han väntar blott. Ej sviket
Hans hopp skall bli. En stjerna nog lifftar till hans bröst.
Men kanske då derinom hörs en besvikens röst:
April! April! April!

Ja, barnets granna bubbla snart brister och förgås.
April! April! På glädjen följer tårar.
Och ungdomsidealet blott af ett fåtal nås.
April! April! Der löpa vi som dårar.
Och mannens kalla planer och gubbens visa råd
Af ödet ofta gäckas och hånas utan nåd.
April! April! April!

Vårt lif, det är ett stormigt, ett vildt och klippigt haf,
Och många blindskär lura der på djupen.
Och mången dålig sjöman der seglat har i qvaf,
Som ej förstätt att manövrera slupen.
Men den, som styr sin julle med lugn och kraftig hand,
Åt farorna kan vifta en gång från grönklädd strand:
April! April! April!

Festpoem, författadt den första april
Af Pell Jonas Jönsson Dumsomensill.